

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Eine Woche voller Samstage, Paul Maar

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1973

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2013

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1845-8

1. Basım: 2013

2. Basım: 1000 adet, Ocak 2023

Çeviren: Süheyla Kaya

Kapak Resmi: Gözde Bitir Tufan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Ebru Akkaş

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Recep Eren

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: İmak Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45523; Adres: Akçaburgaz Mah. 137. Sk.

No:12 Esenyurt, İstanbul

Sams'in Maceraları 1

Sams ile Bir Hafta

PAUL MAAR

Çeviren: Süheyla Kaya

Kapak Resmi: Gözde Bitir Tufan

PAUL MAAR

1937 yılında, Schweinfurt'ta doğan Paul Maar, resim ve sanat tarihi öğrenimi gördü. Başlarda sanat eğitmenliği yapan Maar, bugün Alman çocuk ve gençlik edebiyatının en önemli isimlerindendir. Yazar, Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü, Friedrich-Rückert Ödülü ve E.T.A. Hoffman Ödülü gibi pek çok prestijli ödülün de sahibidir.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Bay Bello ve Mavi Mucize (Bay Bello 1) • *Bay Bello'nun Yeni Maceraları* (Bay Bello 2) • *Bay Bello'ya Tekrar Kavuşmak* (Bay Bello 3) • *Sams'ın Dönüşü* (Sams'ın Maceraları 2) • *Yeni Dilek Noktaları* (Sams'ın Maceraları 3) • *Martin İle Sams* (Sams'ın Maceraları 4) • *Sams Tehlikede* (Sams'ın Maceraları 5) • *Alvin Amca ve Sams* (Sams'ın Maceraları 6) • *Şanslı Sams* (Sams'ın Maceraları 7)

İçindekiler

5 Mayıs, Cumartesi.....	9
6 Mayıs, Pazar.....	27
7 Mayıs, Pazartesi	38
8 Mayıs, Salı	53
9 Mayıs, Çarşamba.....	70
10 Mayıs, Perşembe.....	86
11 Mayıs, Cuma	103
12 Mayıs, Cumartesi.....	123

5 Mayıs, Cumartesi

Cumartesi sabahıydı. Herkesin “Bay Suspus” dediği Bay Taschenbier, sokaktan gelen çocuk sesleriyle uyandı, yataktan kalkıp dışarıya bakmak için pencereye gitti. Sokakta el ele tutuşarak halka oluşturmuş çocuklar, Bay Suspus’un, şimdiye kadar hiç duymadığı bir tekerleme söylüyorlardı bağırarak:

Pazar, tatil günü, güneş açar

Pazartesi, bir dost kapıyı çalar

Salı, kel patron kaşlarını çatar

Çarşamba, hafta ortası, çalışmak yorar

Perşembe, gök gümbürder, şimşek çakar

Cuma şanslı olan izin yapar

Cumartesi Sams gelir, herkes şaşar.

Bay Suspus odasında oturmuş bekliyordu. Ne bekliyordu dersiniz? Ne beklediğini kendi de tam olarak bilmiyordu.

Neden bekliyordu öyleyse? Bay Suspus'un neden beklediğinin aslında bir açıklaması var. Ama bu açıklamanın anlaşılabilmesi için pazar gününden başlamamız gerekiyor:

Yukarıdaki tekerlemede söylendiği gibi pazar günü güneş açmıştı. Pazartesi günü, Bay Suspus'un "Bayan Dırdır" dediği Bayan Rotkohl, kapıyı çalıp kafasını uzatmış ve şöyle demişti:

"Bir dostunuz geldi. Söyleyin, sakın odada sigara içmesin; perdeler kirleniyor! Ayrıca yatağın üzerine de oturmayın! Sandalye ne güne duruyor?"

Bayan Dırdır, Bay Suspus'un ev sahibesiydi. Ne zaman tepesi atsa zavallı adama demediğini bırakmazdı. Şimdi de bir dostu Bay Suspus'u ziyarete geldiği için kızmıştı. Kadının odaya ittiği, Bay Suspus'un okul arkadaşı Bay Mon'du. Çocukların tekerlemede söylediği gibi pazartesi günü de bir dostu çıkagelmişti işte.

Bir gün sonra yani salı günü işe gitmiş, patronun çatak kaşlarıyla karşılaşmıştı. Ama bu durumun son derece olağan olduğunu söylemeliyiz.

Çarşamba günü hafta ortasıydı, işte çok yorulmuştu; bu bile Bay Suspus'u kuşkulandırmadı.

Ancak perşembe günü hava aniden bozup gök gümbürdemeye, şimşekler çakmaya başlayınca aklına ço-

cukların söylediği tekerleme geldi. Artık iyice dikkat kesilmişti.

Cuma günü ise řu işe bakin, patronu Bay Suspus'a gerçekten de izin verdi. Neden mi? Anlatayım:

Bay Suspus'un patronu hırsızlardan çok korkuyordu. O nedenle her akşam büronun anahtarını başka bir yere saklardı. Perşembe günü hırsızların bakmayı akıl edemeyecekleri bir yer gelmişti aklına. Anahtarı mendile sarıp mendili çizmesinin içine atmış, çizmeyi gardıroba yerleştirip üzerine de bir şapka oturtuktan sonra dolabı kilitlemişti. Sıra dolabın anahtarını saklamaya gelince onu bir sigara kutusuna koymuş, kutuyu yazı masasının çekmecesine bırakıp, çekmeceyi de kilitlemişti. Son olarak da yazı masasının anahtarını saklamıştı.

Cuma sabahı büroya gelirken büro anahtarını nereye koyduğunu kesinlikle biliyordu fakat yazı masasının anahtarını nereye sakladığını bir türlü hatırlayamadı. Masanın anahtarı olmadan, dolabın anahtarını almak için çekmeceyi aması olanaksızdı. Büro anahtarına kavuşabilmenin başka yolu yoktu. Bu durumda ne yapabildi ki? Yapabileceği tek şey, izin verip Bay Suspus'u evine yollamaktı. Kendi de çekmecenin anahtarını nereye koyduğunu hatırlayana kadar düşünecekti.

Bu olaydan sonra Bay Suspus için olup bitenlerin rastlantı olamayacağı kesindi artık. Çocukların bağırarak söyledikleri, haftanın günleriyle ilgili tekerleme gerçek olmuştu: Pazar günü güneş açmış, pazartesi günü dostu Bay Mon gelmişti. Salı günü işe gitmiş, patronun atık kaşlarıyla karşılaşmıştı.

Çarşamba günü hafta ortasıydı, işte çok yorulmuştu. Perşembe günü hava bozmuş, gök gürlemiş, şimşek çakmıştı. Ve cuma günü de patronu izin vermişti! İşte bu nedenle herkesin Bay Suspus dediği Bay Taschenbier, cumartesi sabahı odasında oturmuş, günün getireceklerini merakla bekliyordu.

Çok geçmeden odasının kapısı çalındı. Meraktan nefesini tutmuş, çıt çıkarmadan bekliyordu. Ama gelen ev sahibesi Bayan Dırdır'dan başkası değildi. Bir elinde kova, bir elinde süpürge olduğu halde girdi odaya. Kovayı yere çarparak Bay Suspus'un ayaklarının dibine bırakırken:

“Normal insanlar gibi ‘Girin,’ diyemezsiniz, değil mi?” diye sordu.

Adamcağız ürkmüş, ayaklarını sandalyenin altına çekmişti. Aslında bu kaba kadına, “Normal bir insan, kapıyı çalıp içerden ‘Girin,’ dendiğini duymadan kapıyı açıp girmez!” yanıtını vermek isterdi. Fakat herkesin Bay Suspus dediği Bay Taschenbier, insanlarla itişmeyi sevmeyen, nazik, sevecen ama aynı zamanda ürkek, çekingen, pısırlık biriydi; kavgadan, tartışmadan nefret ederdi. Ev sahibesi kadından biraz da korktuğunu söylemeliyiz çünkü kendinden neredeyse bir kafa daha uzun ve iriydi kadın. Burada kiracıydı, isterse onu odadan çıkarabilirdi. O nedenle ağzını bile açmadı.

“Dilinizi mi yuttunuz?” diye soran kadın bu arada odayı temizlemeye başladı.

Bay Suspus cesaretini toplayıp:

“Rica etsem odamı daha sonra temizleyemez misi-

niz?” diye sordu. Sesinden ürkütüğü belli oluyordu.

“Hoşunuza gitmiyorsa dışarı çıkıp dolaşın,” diye yanıtladı kadın kabaca. Hemen arkasından da, “Ayaklarınızı kaldırın!” komutunu verip Bay Suspus’un ayaklarına doğru salladı süpürgeyi. Bay Suspus denileni anında yerine getirip dizlerini büküp ayaklarını oturduğu sandalyeye koydu. Kadın bunu görünce:

“Siz ne kadar pis birisiniz!” diye bağırmaya başladı. “Güzel sandalyeme ayaklarınızla basıyorsunuz demek! Hemen mutfağa gidip temizlik bezini getirin.”

Herkesin haklı olarak Bay Suspus diye çağırdığı Bay Taschenbier, aceleyle mutfağa gitti. Geri geldiğinde Bayan Dırdır, oturduğu sandalyeyi masanın üzerine koymuş, yeri temizlemeye başlamıştı bile. İç geçirerek şapkasını aldı, ceketini giyip dışarıya çıktı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye bağırdı Bayan Dırdır arkasından.

“Dolaşmaya gidiyorum.”

“Size de bu yakışır zaten. Herkesin çalıştığı saatlerde siz aylak aylak dolaşın.”

“Dışarı çıkıp dolaşmamı siz söylediniz,” diye karşı çıktı Bay Suspus.

“Doğru söylemişim, sabahtan akşama kadar külkedisi gibi evden dışarı adım atmıyorsunuz,” diye yanıtladı bağırarak. “Temiz havaya çıkmadığınız için yüzünüz sapsarı kesildi.”

Bay Suspus, aceleyle kapıyı kapatıp yola koyuldu. Güzel, güneşli bir cumartesi sabahıydı. Bayan Dırdır’ın azarlarından kurtulduğu için mutluydu.

Köşede bir kalabalık dikkatini çekince merakla oraya doğru yürüdü. İnsanlar toplanmış bir şeyi seyrediyorlardı. Seyrettikleri şey, küçük bir şey olmalıydı çünkü herkes aşağıya doğru bakıyordu. Bay Suspus insanların neye baktıklarını anlamaya çalıştı. Fakat o şey oldukça küçük, önündeki kalabalık ise yoğundu.

“Hayvanat bahçesine haber vermek gerekir. Mutlaka oradan kaçmıştır. Normal insanlar böyle bir şeyi evlerinde beslemezler,” dedi en önde duran bir kadın. Belli ki o şey bir hayvandı.

“Bir tür maymun olmalı,” saptamasında bulundu bir adam.

“Maymun mu? Burnu domuz burnuna benzeyen bir tür maymun öyle mi? Daha çok kurbağaya benziyor,” diye bağırarak araya girdi bir başka adam.

“Kesinlikle kurbağa olamaz. Bunun kıpkırmızı saçları var. Saçları olan bir kurbağa gördünüz mü siz? Hem de bu boyda?”

Çok ilginçti. Demek kalabalığın ortasında hem kurbağaya hem de maymuna benzeyen bir hayvan vardı!

“Ayıp, ayıp! Küçük bir çocukla alay ettiğiniz için utanmalısınız,” diye çıkıştı şişmanca bir kadın. Bu arada öfkeyle etrafına bakıyordu.

“Küçük bir çocuk mu? Miyop olmalısınız,” dedi, ortadaki yaratığın maymun olduğunu iddia eden adam. Ama şişman kadın ısrarlıydı. Eğilip:

“Senin adın ne çocuğum?” diye sordu ortadakine.

Bay Suspus hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Ama bir ses duydu; kulak zarını patlatan cinsten tiz ses, bağırarak ve

son derece anlaşılır biçimde:

“Küçük bir çocuk değilim ben, bööö!” dedi.

Kalabalığın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Bu şey konuşuyor!” diye bağırdı adamın biri.

“Düpedüz bizim dilimizi konuşuyor,” dedi bir kadın şaşkınlık içinde.

“Ben demiştim.”

Deminki şişman kadını bu, eğilip, “Bir şeyler söylese-
ne yavrucuğum,” dedi.

“Tombul! Tombul!” diye bağırdı aynı tiz ses.

“Bana mı diyorsun?” diye sordu şişman ve koyu kızıl saçlı kadın. Birkaç kişinin kıkırdadığı duyuldu. Ses, bu kez şarkı söylemeye başlamıştı:

“Şişman, şişko, tombul biri,
Vaktiyle Baltık Denizi kıyısında,
Kürekle yavaşça kazarken yeri,
Bir fil buldu kumların arasında.
Şişman, şişko, tombul biri,
Hemen atladı sırtına filin,
Duyuldu birden hayvanın sesi:
Beni ezeceksin, hemen in!

Şişman, şişko, tombul biri,
Konuştu, dinlemedi hayvanı,
Öcünü aldı sonunda orman fili,
Sessiz sedasız aniden patladı.”

“Bu ne küstahlık?” diye cızırdayan şişman kadın, arkasını dönüp hızla uzaklaştı oradan. Bu, Bay Suspuz için bulunmaz fırsattı. Hemen kadından boşalan yere ilerle-

yip öne geçti. Yukarıdaki şarkıyı söyleyerek yerde oturan yaratığın hemen önünde duruyordu şimdi.

Bay Suspus yaratığı görünce neden insanların onu nasıl adlandıracaklarını bilemediklerini hemen anlamıştı. Gerçekten yerde oturan yaratığı betimlemek zordu; çünkü ne insana ne de hayvana benziyordu.

Kocaman kafası vardı; küstah, cin gibi bakan küçük bir çift göz, kayık kadar bir ağız, burun yerine domuz burnuna benzeyen hareketli kısa bir hortum dikkat çekiyordu. Geniş yüzü, büyük mavi noktalarla doluydu. Kirpi gibi dikilmiş ateş kırmızısı saçlarının arasından iki kepçe kulak görünüyordu.

Vücudu daha tuhaftı: İlk dikkat çeken yeşil renkli, davula benzeyen yusuvarlak kocaman göbeğiydi. Kolları ve ellerinin çocuklarınkinden farkı yoktu. Ayakları ise büyütülmüş kurbağa ayağına benziyordu. Göğüs ve karın çevresi düz ve yeşildi; sırtında, genç orangutanlarındaki gibi kırmızı kıllar vardı.

Yerde oturuyordu. Şarkı söylemeyi kesmiş, küstah bir yüz ifadesiyle insanların yüzlerine bakıyordu.

“Hayvan olmadığı kesin,” dedi kalabalığın içinden bir adam. “Aksi halde konuşamazdı.”

“Bu yaratığın çocuk olduğunu mu iddia etmek istiyorsunuz?” diye sordu bir başkası.

“Hayır, çocuk da değil.”

“Peki, o zaman ne?”

“Belki de Mars’tan geliyordur? Bir Marslı!”

“Saçmalamayı bırakın,” diye lafa girdi sert görünümlü bir adam. “Bu yaratık Marslı falan değil. Bana inanabi-

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

